

[Holstein.]

ordningen, som den højtærede Regering praktiserer, for det er en Valutaadministration, som er ganske ensidigt fagforeningspolitisk betonet, og som i høj Grad har skadet baade Import- og Eksporthandelen unødvendigt til Fordel for ensidige Fagforeningsinteresser. Det har jeg da i alt Fald ikke været med til at sige god for, saa vist som jeg ikke har stemt for nogen af Valutaordningerne.

Naar den højtærede Finansminister endelig vil gøre gældende en Betragtning med Hensyn til Tjenestemændene, som vist omtrent er denne, at Tjenestemændene frivilligt har givet Afkald paa en Portion af Reguleringstillægget, en Portion, som i og for sig skulde dækkes ved forøgede Skatter, og at det følgelig er ganske ubeføjet at ville anvende en Del af det Skattebeløb, som kommer ind i Kraft af denne Lov, til Aflastning af Ejendomsskatterne i Landbruget, maa jeg sige, at dette Ræsonnement forstaar jeg aldeles ikke. For er der noget som helst urimeligt i, at de Kredse af Befolkningen, som har Indtjeningssevnen, og som i ikke ringe Omfang slet ikke har været berørt af Krisen økonomisk — det gælder i ikke saa ringe Grad netop Tjenestemandsklassen —, maa bidrage deres Part til at aflaste Byrderne for et Erhverv, som er et af de af Krisen dybest ramte, og som overhovedet i det store og hele ikke har Indtjeningssevne? Jeg indser ikke, at der er noget urimeligt heri. De Befolkningslag, som har Skatteevne, som har Indtjeningssevne, hvad Landbruget som Helhed ikke har, bør selvfølgelig bære Broderparten af Skattebyrden til Opretholdelse af den Finans- og Udgiftspolitik, som er den højtærede Regerings.

Naar den højtærede Finansminister derfor yderligere konkluderer, at er vort Skatteforslag ublu, saa er Venstres ogsaa ublu, vil jeg dertil sige: nej, det er Venstres ikke, for Landbruget rammes kun meget lidt af den Beskatning, der er foreslaaet ved Venstres Forslag, men tillige er der den store Forskel, at en Broderpart, nemlig godt og vel Halvdelen, af Skatten efter Venstres Forslag skal anvendes til at aflaste det haardest ramte Erhverv, medens Finansministeren overhovedet intet har tilovers for dette Erhverv.

Finansministeren (H. P. Hansen): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, at det ikke var nødvendigt at skaffe Balance paa Regnskabet hvert Aar, man burde tage flere Aar under eet. Deri er jeg ikke uenig med ham, men da Aaret 1933—34 uden Tvivl vil bringe et Underskud, er det dog ikke helt forsvarligt, at man saa fortsætter med Underskud i 1934—35, ogsaa hvis der er Mulighed for at skabe Balance for indeværende Aar.

Det ærede Medlem Hr. Holstein er naturligvis utilfreds med Regeringens Erhvervs politik og mener, at denne Regering har ført Landet ud i et finansielt Uføre. Det ærede Medlem nikker. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde bevise dette. Den Stilling, som Landet er i, er vel vanskelig, men det hindrer jo ikke, at det ærede Medlem er med til at stille Krav om, at man alligevel skal øge Skatten til Fordel for en Del af Befolkningen, som det ærede Medlem mener i Forvejen er stærkt trykket. Nej, den Finanspolitik, som er ført af denne Regering, kan fuldt ud forsvares. At Staten i det sidste Aar har maattet optage et nyt Laan, skyldes bl. a. Love, som er vedtaget, som ganske vist ikke det ærede Medlem, men saa dog det ærede Medlems tidligere Partifæller har stemt for. Naar man saaledes den ene Dag efter den anden stemmer for Forslag, der medfører øgede Udgifter, kan det ikke nytte, at man bagefter, naar Indtægterne skal skaffes til Veje, ikke er hjemme og siger, at naar Regeringen optager Laan, er det Regeringen og Regeringspartierne alene, der har Ansvaret, medens de andre, der har været med til at forøge Udgifterne, er ansvarsfri. Ja, den Politik kan man jo godt føre, men den har i Virkeligheden ingen Steder hjemme.

Det ærede Medlem mente, det var en underlig Konklusion, jeg gjorde ved at sammenligne Tjenestemændenes Reguleringstillæg med Tilskuddet til Amtsskatterne. Det ærede Medlem kan ikke være ubekendt med, at det ikke er mig, der har draget dette Spørgsmaal frem, det er Venstre, der har haft denne geniale Tanke, at naar Tjenestemændene gav Afkald paa et Tillæg, som de var berettigede til, var Landmændene berettigede til at faa et Tillæg, som de ifølge Loven ikke kunde kræve. Det er den vidunderlige Logik, som jeg i alt